

ABBY JIMENEZ
NOC, KDY JSME SE POTKALI
UKÁZKA Z KNIHY

Chris

Zvonil mi telefon.

Bylo čtvrt na šest ráno.

Mike.

Přijal jsem hovor a napůl ještě spal. „Co je?“

„Kámo, potřebuju, abys pro mě něco udělal.“

Zasténal jsem. „Co přesně?“

„Potřebuju, abys odvezl Larissu a její mámu do nemocnice.“

Pevně jsem ve tmě zavřel oči.

Můj nejlepší kamarád měl spoustu vlastností. Byl loajální až za hrob. Dal by vám i své poslední tričko. Byl zábavný, štědrý, vždycky chránil ty, které měl rád. Zároveň byl ale také mistr světa v telefonování v nejméně vhodných chvílích a jeho hovor vždycky začínal větou: „Potřebuju, abys pro mě něco udělal.“

„Slíbil jsem jí, že je tam vezmu,“ vysvětloval. „Má auto v servisu a její máma má manuál, který Larissa neovládá. Její mámu dnes mají operovat.“

Převalil jsem se na záda. „A ty je nemůžeš odvézt *proč*?“

„Podělal jsem to, kámo. Včera v noci jsem to přehnal. Mám kocovinu jako kráva. Vsadil bych se, že mám pořád v žíle.“

„Miku, já mám dnes volno. Jsem unavený.“

„Já vím. Jenže nikdo jiný je vzít nemůže. Jesse dnes odjel s Beccou do Wakanu, protože mají výročí. Xavier je ve městě, ale nezvedá telefon. Dokonce už jsem prosil i svou mámu.“

„Vždyť já Larissu ani neznám,“ namítl jsem a štipal se do kořene nosu. „Potkal jsem ji jen jednou.“

„No tak, kamaráde. Takhle brzy ráno ji nikdo neodveze.“

„A nemůže tedy řídit její máma? A zpátky už by si někoho zavolala.“

„A to auto má nechat stát u nemocnice na parkovišti? Navíc tam zůstane úplně sama, když bude její máma na operačním sále. Tak mě přece nenech prosit. Opravdu to potřebuju. Prosím.“

Zíral jsem potmě do stropu. *Do prdele*. Nohama jsem skopl deku. „Proč tolik chlastáš, když víš, že máš ráno někam jet?“ rozsvítil jsem lampičku na nočním stolku a mžoural do světla.

„Vymklo se mi to z ruky. Podívej, já ti to splatím. Umyju ti třeba auto, vole. Udělám cokoli. Trvalo šest týdnů, než se mnou tahle holka vůbec šla na kafe. Kdybych ji teď nechal ve štychu, už se mnou nepromluví. Strašně se mi líbí, nemůžu to podělat.“

Přetáhl jsem si přes hlavu mikinu. „Dlužíš mi, kamaráde. A dost. Myslím to smrtelně vážně.“

S úlevou vydechl. „Jo, a prosím tě, neříkej jí, že mám kocovinu, jo? Řeknu jí, že mám migrénu.“

„Je mi to fuk. Pošli mi její adresu.“ Zavěsil jsem.

Na chvíli jsem se zastavil uprostřed pokoje. Vzteky jsem se nemohl ani pohnout.

Taková kravina by mě rozčílila i v lepších časech.

Už nějakou dobu jsem lepší časy nepamatoval.

Chtěl jsem jen spát a mít pokoj. Hlavně mít pokoj.

Kluci se ze všech sil snažili vytáhnout mě odsud co nejčastěji – a já z toho měl objektivně radost, protože se snažili mi pomoci. Jenže tahle situace, to byl prostě Mike. Starý dobrý Mike. A s kým se vlastně ožral? Bůh ví, že kdyby kluci včera večer někam vyráželi, svázali by mě a hodili do kufru auta, abych o to nepřišel.

Dovlekl jsem se do koupelny, abych se opláchl.

O dvacet minut později už jsem parkoval u malého domku v pochybné čtvrti. Windsor Castle Apartments.

Nic vzdálenějšího Windsorskému zámku jsem v životě neviděl. Všechny byty měly na oknech mříže. Chodník byl popraskaný a různě vyboulený. Na obručníku se válela špinavá matrace a hned vedle ní stál rozbítý televizor s anténou připomínající králičí uši. Vypnul jsem motor a obrnil se před nadcházejícím lidským kontaktem. Pomalu vycházelo slunce. Kurva práce, Miku. Ze všech sil jsem se snažil vymazat svou náladu ze svého obličeje a zaklepal jsem na dveře bytu číslo 104. Po chvíli mi Larissa otevřela. Měla šedou mikinu s kapucí a nebyla nalíčená. Blond vlasy stažené do culíku, modré oči celé zarudlé.

Larissa byla servírka v *Kavárně u Donny*, která patřila Mikově mámě. Párkrát jsem ji tam viděl, ale u našeho stolu nikdy neobsluhovala. Osobní setkání jsme si odbyli asi před dvěma měsíci, po koncertě, na který mě donutili jít. Byla bosa a potřebovala odvézt domů. Trvalo to pět minut. Mohl jsem to být já, nebo Mike.

Vybrala si Mika.

Znovu jsem si uvědomil, jak moc hezká je. Toho jsem si všiml i tenkrát na tom koncertě. A Mike si toho všiml taky.

Zamrkala na mě. „Kde je Mike?“

„On ti to neřekl?“ zakoktal jsem.

„Ne...“

Noooo jistě, že jí zapomněl napsat.

„Mike má hroznou migrénu,“ řekl jsem. „Poprosil mě, jestli bych vás nemohl odvézt. Jsem Chris. Už jsme se potkali.“

„Vzpomínám si...,“ špitla váhavě.

Kousla se do rtu a ohlédla se přes rameno. „Moc se omlouvám,“ vrátila se pohledem ke mně. „Můžu si zavolat taxík.“

„Byl jsem vzhůru,“ lhal jsem. „Dnes nemám nic zvláštního na práci,“ další lež. „Odvezu vás rád. Žádný problém.“

Někdo se objevil za ní. Žena, ve středním věku, s čepicí na hlavě. Když mě uviděla, zarazila se. „Kde je Mike, zlato?“

Usmál jsem se na ni. „Mikovi je dnes ráno moc špatně. Já jsem Chris, jeho nejlepší kamarád.“

„Chrisi, tohle je moje máma, Nancy,“ řekla Larissa, pořád trochu nejistě.

„Rád vás poznávám.“ Natáhl jsem se pro tašku, kterou Nancy svírala v rukou. „Dovolte, vezmu vám to.“

„Páni. Takový gentleman,“ váhavě se podívala na dceru.

Obě vypadaly, jako když hodně plakaly.

Nevěděl jsem, jakou operaci má Nancy podstoupit. Nic mi do toho nebylo, takže jsem nehodlal vyzvídat, ale očividně tady probíhalo něco velmi osobního a ty dvě ženy se svěřily do rukou Mika. Věřily, že je odveze, a on místo toho poslal cizího kluka a ani se neobtěžoval jim zavolat a říct jim to – nejspíš kvůli té kocovině.

Byl jsem na něj strašně naštvaný.

„Výrazíme?“ navrhl jsem.

Larissa přikývla. „Ano. Děkuji.“

Následovaly mě k autu. Dal jsem Nancyinu tašku do kufru a oběma otevřel dveře. Larissa přiměla mámu sednout si dopředu. Cítil jsem z ní cigarety.

Do nemocnice Royaume Northwestern to trvalo dvacet minut. Myslel jsem, že pojedeme v tichosti, ale potom se Nancy otočila na svou dceru dozadu. „Pán sesílá nejtěžší bitvy na své nejsilnější bojovníky.“

„Nech toho, mami,“ zarazila ji Larissa.

Nancy se otočila zpátky dopředu. A pak se podívala na mě. „Jak dlouho se s Mikem znáte?“

„Pěťadvacet let,“ odpověděl jsem a najel na dálnici.

„Neříkala jsi, že na tom koncertě, kde jste se poznali, bylo těch kluků víc?“ zeptala se Nancy přes rameno. Larissa neodpovídala, tak jsem odpověděl já.

„Byli jsme tam čtyři. Ti další dva byli Xavier a Jesse.“

„A všichni jste tak pohlední?“

Rozkašlal jsem se.

„Mami!“

„No co?“ otočila se Nancy na dceru. „Je hezký. Máme tu sedět a tvářit se, že jsme si toho nevšimly?“

Po krku se mi rozlévalo horko.

Larissa seděla za mnou, takže jsem na ni ve zpětném zrcátku neviděl, ale nějak jsem cítil, že propaluje matku pohledem.

„Máte přítelkyni?“ zeptala se mě Nancy suše.

„Ehm, ne, momentálně ne.“

„Proč ne?“

„Mami...“ Larisse znělo v hlase jasné varování.

Nancy dramaticky zafuněla, jako by ji Larissa ze zadní sedačky právě připravila o poslední radost.

„Dávám si od randění trochu pauzu,“ vysvětlil jsem a přejel do levého pruhu.

„Aha.“ Přičichla si k rukávu svého svetru. „Cítím polévku. Larisso, ty jsi zase při vaření nezapnula digestoř? Ze všech svých věcí cítím cibuli.“

Já jsem polévku necítil. Zato jsem cítil kouř.

„Vždycky zapínám digestoř, mami.“

Nancy si znovu přičichla k rukávu. „Nejspíš jsi taky cítit po polévce, když to cítím já. Čichni si k mikině.“

Ze zadní sedačky se nic neozvalo.

Nedokázal bych to vysvětlit, ale cítil jsem, že má Larissa slzy na krajíčku.

„Posloucháte podcasty?“ zeptal jsem se, abych změnil téma.

„Někdy...“ kývla Nancy.

„Tehle se vám bude líbit,“ pustil jsem rádio.

Vybral jsem komediální pořad, který jsem občas poslouchal cestou do lékárny. Hlasitost jsem nastavil tak, aby už Nancy nemohla nic říkat. Díky bohu to zabralo.

Vysadil jsem je u vchodu. Larissa se sklonila v otevřených dveřích. „Děkuju.“

„Pojeďu zaparkovat a přijdu za vámi dovnitř,“ řekl jsem.

„Ne, to nemusíš.“

„Mike mě poprosil, abych s vámi zůstal...“

„Jsem v pořádku. Opravdu. Moc ti děkuju. Zpátky se vrátím taxíkem.“

A zabouchla dveře, než jsem stihl cokoli namítnout. Potom s mámou vyrazila ke vchodu.

Chvilí jsem čekal a díval se za ní, jestli se třeba neotočí a nerozmyslí si to.

Neudělala to.

Asi bych měl cítit úlevu, že jsem svůj den právě získal zpět, ale nebylo tomu tak. Mike mi kladl na srdce, že nechce, aby zůstala sama. Nebylo správné odjet.

Zvažoval jsem, že zaparkuju a půjdu za nimi dovnitř, ale existovala možnost, že o mou přítomnost nestojí, tak jsem to zavrhnul. Neznal jsem ji dost dobře a nechtěl jsem se jí vnucovat.

Nastartoval jsem a už jsem byl skoro zpátky na hlavní silnici, když jsem si uvědomil, že mám Nancyinu tašku pořád v kufru. Neměl jsem na Larissu číslo, takže mi nic jiného nezbývalo. Zaparkoval jsem a šel do nemocnice.